

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 63.881/1/V
van 19 september 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende
de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor
voorzieningen in de jeugdhulp’

Op 10 juli 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 24 augustus 2018,^(*) en nogmaals verlengd tot 19 september 2018, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor voorzieningen in de jeugdhulp’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 4 september 2018. De kamer was samengesteld uit Bruno SEUTIN, staatsraad, voorzitter, Chantal BAMPS en Wouter PAS, staatsraden, Johan PUT, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 19 september 2018.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND

2. Het ontwerp voert een nieuwe regeling in inzake de erkenning en de subsidiëring van voorzieningen in de jeugdhulp. Het komt in de plaats van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 ‘inzake de erkenningsvoorwaarden en subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand’ en het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2015 ‘betreffende de subsidiëring van naadloze flexibele trajecten onderwijs-welzijn’, die door het ontwerp worden opgeheven. Het ontworpen besluit treedt in werking op (lees: heeft uitwerking met ingang van) 1 juli 2018, met uitzondering van artikel 75, 2°, ervan, dat in werking treedt op (lees: uitwerking heeft met ingang van) 1 september 2018.

3.1. Zoals verder uiteengezet, vindt het ontwerp grotendeels rechtsgrond in het decreet van 7 maart 2008 ‘inzake bijzondere jeugdbijstand’. Dat decreet wordt opgeheven door het ontwerp van decreet ‘houdende diverse wijzigings-, opheffings- en overgangsbepalingen aangaande het decreet betreffende het jeugddelinquentierecht’, waarover de Raad van State op 28 mei 2018 het advies 63.059/3 heeft gegeven. De bepalingen die de rechtsgrond moeten vormen voor het voorliggende ontwerpbesluit worden door dat ontwerp van decreet ingeschreven in het decreet van 12 juli 2013 ‘betreffende de integrale jeugdhulp’, dat ook nog op diverse andere punten wordt gewijzigd.

Het voorliggende ontwerp, zoals ook door de gemachtigde wordt bevestigd, gaat in beginsel uit van de huidige stand van de wetgeving.¹ Het ontwerp houdt inhoudelijk weliswaar reeds gedeeltelijk rekening met de wijzigingen van het decreet van 12 juli 2013 door het ontwerp 63.059/3 en met het ontwerp van decreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht’, waarover op 18 april 2018 advies 62.779/3 werd gegeven.² Als rechtsgrond worden evenwel enkel de thans geldende decreten ingeroepen, zoals blijkt uit de aanhef bij het ontwerp en zoals door de gemachtigde wordt bevestigd.

Het onderzoek van het ontwerp, en meer bepaald van de rechtsgrond ervoor, zal dus gebeuren in het licht van die huidige wetgeving, zonder rekening te houden met de eventuele wijzigingen die eraan zullen worden aangebracht door de ontwerpen 62.779/3 en 63.059/3. Deze ontwerpen zijn immers nog niet aangenomen in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement.³

¹ In het bijzonder het decreet van 7 maart 2008 ‘inzake bijzonder jeugdbijstand’ en het decreet van 12 juli 2013 betreffende integrale jeugdhulp’.

² *Parl.St.* VI.Parl. 2017-2018, nr. 1670/1.

³ Op de datum van dit advies was het ontwerp van decreet 63.059/3 nog niet ingediend in het Vlaams Parlement.

3.2. Dit betekent evenwel dat zodra de twee genoemde ontworpen decreten in werking zullen zijn getreden, de stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan of het ontworpen of reeds uitgevaardigde besluit nog volledig in overeenstemming is met de nieuwe wetgeving, dus of er substitutie van rechtsgrond is (m.a.w. onderzoeken of de bepalingen van het decreet van 12 juli 2013 die voortaan de rechtsgronden inzake de erkenning en de subsidiëring van voorzieningen in de jeugdhulp zullen vormen, een afdoende rechtsgrond bieden aan de bepalingen van het thans ontworpen besluit) en of het besluit ook voor het overige in overeenstemming is met de nieuwe wetgeving. Is dit niet het geval, dient het thans ontworpen besluit te worden gewijzigd of vervangen, door een besluit van de Vlaamse Regering dat uiteraard voor advies aan de Raad van State dient te worden voorgelegd.

4.1. Het ontwerp vindt grotendeels een uitdrukkelijke rechtsgrond in de artikelen 48, § 2, 49, eerste lid, tweede zin en 52 van het decreet van 7 maart 2008 ‘inzake bijzondere jeugdbijstand’, gelezen in samenhang met artikel 2, 8°, van hetzelfde decreet.

Sommige bepalingen van het ontwerp vinden rechtsgrond in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (*ex* artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’), gelezen in samenhang met artikel 48 van het decreet van 7 maart 2008 (als rechtsgrond voor de artikelen 2 tot 10 van het ontwerp), met artikel 52 van hetzelfde decreet (als rechtsgrond voor de artikelen 40 en 47 van het ontwerp) en met de artikelen 49 en 50 van het decreet van 7 maart 2008 (als rechtsgrond voor de artikelen 62 tot 66 van het ontwerp).

4.2. De “*Bisnota*” aan de leden van de Vlaamse Regering (VR 2018 0607 Doc.0765/1bis) vermeldt vier aspecten in het ontwerpbesluit die samenhangen met het voorontwerp van decreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht’ (62.779/3): het positief project; de ambulante maatregel; de beveiligende opvang; de samenwerking tussen private organisaties en de gemeenschapsinstellingen. Daarnaast is er ook een duidelijke terminologische band tussen het ontwerp van besluit en het voorontwerp van decreet (zoals het gebruik van de termen ‘minderjarige delictpleger’; ‘jeugddelict’).

4.2.1. Artikel 7, wat de zinsnede “en de uitvoering van een positief project” betreft, artikel 26 en artikel 35, § 2, 3° en 4°, van het ontwerp, hebben betrekking op het zogenaamde “positief project”. Dit laatste wordt gedefinieerd in artikel 1, 41°, van het ontwerp.

Weliswaar bestaat onder de huidige wetgeving al de mogelijkheid een ‘eigen’ of ‘geschreven’ project in te dienen, maar het is duidelijk dat deze bepalingen van het ontwerp onlosmakelijk verbonden zijn met de nieuwe formule en de plaats van het positief project in het ontwerpdecreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht’. Voor deze bepalingen is bijgevolg thans geen rechtsgrond voorhanden.

4.2.2. Ten aanzien van de andere maatregelen moet worden opgemerkt dat deze formeel gezien rechtsgrond kunnen vinden in de bovenvermelde bepalingen van het decreet van 7 maart 2008, maar dat de stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan of het zinvol is deze maatregelen reeds in te voeren, vóór de inwerkingtreding van het tot stand te brengen decreet betreffende het jeugddelinquentierecht.

Deze heroverweging moet in het bijzonder gebeuren ten aanzien van artikel 3, derde lid, wat de zinsnede ‘delictgerichte contextbegeleiding’ betreft, en artikel 16 van het ontwerp. Hoewel ambulante maatregelen (met inbegrip van contextbegeleiding) ook mogelijk zijn in het kader van de jeugdhulp, en ambulante maatregelen in geval van jeugddelinquentie misschien reeds mogelijk zijn op grond van artikel 37, § 2, 3° of 7°, van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, moet toch worden vastgesteld dat de zogenaamde ‘delictgerichte contextbegeleiding’ een specifieke betekenis heeft die nauw verbonden is met het ontwerpdecreet.

Artikel 15 van het ontwerp handelt over de beveiligende opvang. Deze maatregel is thans mogelijk op grond van artikel 48, § 1, 12°, van het decreet van 12 juli 2013. De rechtsgrond voor het regelen van de bijzondere voorwaarden ten aanzien van de voorziening in artikel 15 van het ontwerp kan rechtsgrond vinden in de artikelen 48 en 49 van het decreet 7 maart 2008, *juncto* artikel 2, 8°, van hetzelfde decreet. In het voorontwerp van decreet waarover de Raad van State advies 63.059/3 heeft uitgebracht, wordt evenwel een bijzondere rechtsgrond voor het beveiligend verblijf gecreëerd, in het nieuw in te voegen artikel 78/2 van het decreet van 12 juli 2013. Ook hier zullen de stellers van het ontwerp dus moeten nagaan of het zinvol is voor de inwerkingtreding van de nieuwe decreten een regeling ter zake uit te vaardigen.

Ten aanzien van de in het ontwerp gebruikte terminologie moet worden opgemerkt dat het gebruik van de terminologie uit de ontwerpdecreten, zoals ‘jeugddelict’ en ‘minderjarige delictpleger’ op zich geen probleem van rechtsgrond doet rijzen, maar wel tot verwarring kan leiden. Het lijkt aanbeveling te verdienen met het gebruik van de nieuwe terminologie te wachten tot de desbetreffende decretale bepalingen zijn aangenomen en in werking getreden.

4.3.1. Artikel 11, tweede lid, 4°, van het ontwerp bepaalt dat de voorziening minstens bij de aanwerving van elke nieuwe medewerker een attest van medische geschiktheid en een uittreksel uit het strafregister vraagt. Artikel 11, tweede lid, 12° en 13°, van het ontwerp leggen de voorzieningen op over elke minderjarige en eventueel over het gezin waartoe hij behoort, een dossier aan te leggen met alle nuttige gegevens voor de hulp- en dienstverlening, waaronder persoonsgegevens. De voorziening bewaart het dossier uiterlijk totdat de minderjarige 35 jaar is.

Artikel 11, tweede lid, 17° en 18°, van het ontwerp impliceren volgens de gemachtigde dat persoonsgegevens over de minderjarigen en eventuele andere personen worden verwerkt. Artikel 13, 2°, van het ontwerp legt het bijhouden van een medisch dossier over de minderjarige op door de voorziening van categorie 1 die erkend is om een module verblijf aan te bieden.

De artikelen 22 en 24 tot 26 van het ontwerp regelen het overmaken door de voorziening aan de procureur des Konings, de jeugdrechter of de jeugdrechtbank van bondige verslagen en verslagen, het aanleggen van dossiers door de voorziening met gegevens over de minderjarige en het gezin en het opstellen van een rapport over het leerproject van een minderjarige. Artikel 23 van het ontwerp impliceert dat persoonsgegevens over de minderjarige en over het slachtoffer worden verwerkt.

Gelet op het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet is een uitdrukkelijke rechtsgrond vereist voor de bepalingen van het ontwerp die de verwerking van persoonsgegevens regelen of impliceren. Deze decretale bepalingen dienen de aard van de betrokken persoonsgegevens te bepalen, evenals de finaliteit van de verwerking.

Gevraagd om voor elk van de genoemde bepalingen de decretale grondslag aan te duiden, verwijst de gemachtigde naar artikel 78/2 van het decreet van 12 juli 2013, zoals dat wordt ingevoegd bij het voorontwerp van decreet 63.059/3. Voor de genoemde bepalingen van het ontwerp is met andere woorden thans geen voldoende rechtsgrond voorhanden.

4.3.2. Artikel 70 van het ontwerp⁴ steunt op het door het ontwerp 63.059/3 in het decreet van 12 juli 2013 in te voegen artikel 46°/1 (lees: artikel 2, § 1, 46°/1). De gemachtigde bevestigt uitdrukkelijk dat voor wat betreft artikel 70 van het ontwerp reeds is vooruitgelopen op het decreet dat moet voortvloeien uit het ontwerp 63.059/3. Voor artikel 70 van het ontwerp, alsook voor het in artikel 71 van het ontwerp ontworpen artikel 4, tweede lid, van het besluit van 21 februari 2014 is dus in de huidige stand van de wetgeving geen rechtsgrond voorhanden.

4.4. De gemachtigde vermeldt als (mede)rechtsgrond voor de artikelen 8, 27, 33, 38 tot 40 en 47 van het ontwerp artikel 44 van de Codex Secundair Onderwijs van 17 december 2010. Dit artikel 44 wordt opgeheven door het decreet betreffende het onderwijs XXVIII, bekrachtigd en afgekondigd op 15 juni 2018.⁵ De erkenning en de subsidiëring van de betrokken voorzieningen kan geregeld worden op grond van het decreet van 7 maart 2008 zonder dat dit ook dient te gebeuren in uitvoering van een decreetsbepaling binnen het domein onderwijs. Aangezien het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2015 ‘betreffende de subsidiëring van naadloze flexibele trajecten onderwijs-welzijn’ genomen is op grond van genoemd artikel 44, is voor de opheffing van dit besluit (artikel 75, 2°, van het ontwerp) een beroep nodig op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, gelezen in samenhang met artikel 70 van het decreet van 15 juni 2018 ‘betreffende het onderwijs XXVIII’.

4.5. De artikelen 17 en 18 van het ontwerp regelen de financiële bijdrage die wordt gevraagd van de ouder of de aanstaande ouder die in de voorziening verblijft.

Luidens artikel 66, eerste lid, van het decreet van 7 maart 2008 vaardigt de Vlaamse Regering algemeen geldende regels uit betreffende de bijdrage van de minderjarigen en van de onderhoudsplichtige personen in de “onderhouds-, opvoedings- en behandelingskosten van de minderjarigen”, evenals betreffende de bestemming van het loon dat wordt toegekend aan de minderjarigen die werden geplaatst overeenkomstig de bepalingen van de jeugdbijstandsregeling.

⁴ Alsook het ontworpen artikel 4, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 21 februari 2014 ‘betreffende de integrale jeugdhulp’ (artikel 71 van het ontwerp).

⁵ Zie de in plenaire vergadering aangenomen tekst (*Parl.St.*, VI.Parl., 2017-18, nr. 1574/ 5). In de memorie van toelichting is m.b.t. het betrokken artikel gesteld: “Het aanbod en de organisatie van naadloze flexibele trajecten onderwijs-welzijn wordt overgeheveld naar het intern verzelfstandigd agentschap (IVA) Jongerenwelzijn en wordt daardoor geïntegreerd in het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand. De rechtsgrond die thans voor deze trajecten is opgenomen binnen het onderwijs, dient derhalve te worden opgeheven. De terugwerkende kracht naar 1 juli 2018 is nodig om in overeenstemming te zijn met de regelgeving Welzijn. (...)” (*Parl.St.*, VI.Parl. 2017-18, nr. 1574/1, p. 24).

In deze bepaling wordt enkel gewag gemaakt van de kosten van onderhoud, opvoeding en behandeling van de minderjarigen, terwijl het in de ontworpen bepalingen ook gaat om de kosten die verband houden met het verblijf van de (aanstaande) ouders in het centrum voor integrale gezinszorg, die veelal meerderjarig zullen zijn.

De gemachtigde verduidelijkt:

“Het aanbod dat een centrum voor integrale gezinszorg organiseert vindt altijd zijn oorsprong in de (problematische leefsituatie van de) minderjarige. Vanuit de integrale hulpverlening en de kernopdracht van het centrum voor integrale gezinszorg maken de ouders steeds onlosmakelijk deel uit van de begeleiding en opvang. Er zal dan ook nooit een bijdrage gevraagd worden uit hoofde van een meerderjarige zonder minderjarige in begeleiding. In dat opzicht vinden we het niet noodzakelijk om het artikel 66 van decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand [aan te passen]”.

Weliswaar staat het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid “Fonds Jongerenwelzijn” krachtens artikel 56, 3°, van het decreet van 7 maart 2008 in voor het innen van de bijdragen van, onder meer, personen ten aanzien van wie hulp wordt georganiseerd,⁶ waaronder ook de ouders vallen (zie artikel 55, tweede lid, 3°, van het decreet van 7 maart 2008). Dat laatste vormt er een indicatie van dat volgens de bedoeling van de decreetgever ook bijdragen kunnen worden gevraagd aan (meerderjarige) ouders waaraan binnen het kader van de bijzondere jeugdbijstand hulp wordt geboden, maar er kan moeilijk aan voorbij worden gegaan dat in artikel 66 van het decreet van 7 maart 2008 enkel gewag wordt gemaakt van de kosten van onderhoud, opvoeding en behandeling van minderjarigen. Al valt niet volledig uit te sluiten dat met betrekking tot het bepalen van de bijdragen van (meerderjarige) ouders die in een centrum voor integrale gezinszorg verblijven een analogieredenering zou worden gehouden,⁷ is het in ieder geval omwille van de rechtszekerheid noodzakelijk artikel 66 van het decreet van 7 maart 2008 op dit punt aan te passen.

4.6. De artikelen 23 en 36 van het ontwerp betreffen “de organisatie van een vereffeningsfonds” door de diensten voor herstelgerichte en constructieve afhandeling (voorziening categorie 5), dat minderjarige delictplegers in staat stelt om schade die ze veroorzaakt hebben te vergoeden bij het slachtoffer (zie artikel 1, 47°, van het ontwerp).

De voorziening stelt daartoe een provinciale commissie samen die minimaal bestaat uit een personeelslid van de administratie (d.i. het intern verzelfstandig agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Jongerenwelzijn⁸), een vertegenwoordiger van de Orde van Advocaten en een vertegenwoordiger van een dienst voor slachtofferzorg die werkzaam is in het werkgebied van de voorziening. De commissie bepaalt de toekenningscriteria en beslist over de aanvragen.

Hieromtrent ondervraagd, bevestigt de gemachtigde dat er voor het vereffingsfonds geen decretale basis voorhanden is. Nochtans zou, krachtens het ontwerp, de voorziening een bijkomende subsidie voor de organisatie van het vereffingsfonds ontvangen, waarbij die subsidie

⁶ Van die personen wordt ook gewag gemaakt in artikel 62, eerste lid, 10°, van het decreet van 7 maart 2008.

⁷ Het is dan wel noodzakelijk dat de bijdragen aan het Fonds Jongerenwelzijn worden betaald, en niet aan de centra voor integrale gezinszorg zoals uit het ontworpen artikel 17 zou kunnen worden afgeleid.

⁸ Zie artikel 1, 2°, van het ontwerp.

integraal moet worden aangewend voor de vergoeding van slachtoffers. Dergelijke regeling kan niet zonder decretale grondslag ingevoerd worden.

4.7. De artikelen 29 en 32 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 6, § 2 respectievelijk § 1, van het decreet van 17 oktober 2003 ‘betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen’. Voor de artikelen 28, 30 en 31 van het ontwerp kan rechtsgrond gevonden worden in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 5, §§ 1 tot 3, van het decreet van 17 oktober 2003.

VORMVEREISTEN

5. Uit het dossier en de aanhef van het ontwerp blijkt dat geen advies gevraagd is aan de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid op grond van artikel 4, § 2, 2° van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers’.

De gemachtigde bevestigt dat geen advies werd gevraagd om volgende redenen:

“Het voorliggende besluit geeft operationeel uitvoering aan decreten. Rekening houdende met de formele adviesorganen binnen de Vlaamse overheid werd het ontwerp voor advies aan het Raadgevend Comité Jeugdhulp voorgelegd.”

Het feit dat het ontwerp uitvoering geeft aan decreten (lees: het decreet van 7 maart 2008) is geen reden om het advies van de strategische adviesraad niet te vragen aangezien het advies bij artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 7 december 2007 ook wordt voorgeschreven voor ontwerpen van besluit van de Vlaamse Regering. Het feit dat het ontwerp aan een ander adviesorgaan werd voorgelegd is evenmin een reden tot vrijstelling van de adviesverplichting vervat in het decreet van 7 december 2007 aangezien een dergelijke vrijstelling niet in de genoemde bepaling van het decreet van 7 december 2007 is bepaald.

De adviesverplichting geldt evenwel volgens de genoemde bepaling van het decreet van 7 december 2007 niet als het ontwerp geen strategisch belang zou vertonen. Dat het voorliggende ontwerp dit karakter niet zou hebben, kan evenwel worden betwijfeld. Het feit dat het ontwerp uitvoering geeft aan rechtsgronden die zeer algemeen en open zijn geformuleerd, impliceert dat de beleidskeuzes in het ontwerp gebeuren. Het ontwerp regelt de vereisten waaraan de voorzieningen in de sector jeugdhulp moeten voldoen om erkend te kunnen worden en om gesubsidieerd te kunnen worden en de beleidskeuzes die dit met zich brengt, worden in het ontwerp uitgevoerd.

Het ontwerp zou derhalve nog om advies dienen te worden voorgelegd aan de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid. Mocht het vervullen van dit vormvereiste nog aanleiding geven tot wijzigingen aan het ontworpen besluit, dan dienen die wijzigingen om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

6. Sinds 25 mei 2018, datum waarop de algemene verordening gegevensbescherming van toepassing is geworden, rust op de adviesaanvrager de verplichting over die bepalingen advies in te winnen van de toezichthoudende autoriteit “verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van de algemene verordening gegevensbescherming”, zijnde de Gegevensbeschermingsautoriteit.⁹ De artikelen van het ontwerp die de verwerking van persoonsgegevens regelen, die, op voorwaarde dat de rechtsgrond ervoor tot stand zal zijn gekomen, in het ontwerp of in een wijzigend besluit zullen worden opgenomen, zullen bijgevolg aan de Gegevensbeschermingsautoriteit moeten worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

7. In de tweede en in de derde aanhefbepaling vermeldde men meer bepaald de artikelen die de rechtsgrond vormen van het ontwerp (zie hoger).

Het decreet van 12 juli 2013 vormt geen rechtsgrond voor het ontwerp. De vierde aanhefbepaling dient te worden weggelaten.

Artikel 1

8. De definitie van “inrichtende macht” (artikel 1, 23°, van het ontwerp) beperkt deze tot openbare besturen of rechtspersonen die geen winst nastreven. Verder in het ontwerp wordt de term “inrichtende macht” gebruikt in het kader van de erkenning of de subsidiëring (zie de artikelen 52, 54, 1°, 57 tot 66 van het ontwerp). De gehanteerde definitie legt aldus een erkenningsvoorwaarde op, die eigenlijk thuishoort in artikel 11, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 48, § 1, van het decreet van 7 maart 2008 houdt evenwel in dat zowel natuurlijke personen als rechtspersonen kunnen worden erkend voor het opnemen of begeleiden van minderjarigen. Het feit dat er momenteel geen natuurlijke personen zijn die een erkenning (en subsidiëring) aanvragen, volstaat niet om het toepassingsgebied van artikel 48, § 1, van het decreet te beperken tot rechtspersonen. De ontworpen beperking dient te worden weggelaten.

9. De bepalingen onder artikel 1, 45° tot 48°, van het ontwerp moeten worden hernoemd, gelet op het ontbreken van een definitie onder artikel 1, 44°.

⁹ Zie artikel 36, lid 4, artikel 57, lid 1, punt c), en considerans 96 van de algemene verordening gegevensbescherming. Zie wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, inzonderheid de artikelen 3 en 110 ervan.

Artikelen 3 tot 8

10. De artikelen 3 tot 8 van het ontwerp omschrijven de verschillende soorten te erkennen voorzieningen. De omschrijvingen impliceren dat de voorzieningen aan die kenmerken voldoen om erkend te kunnen worden. Deze artikelen worden dan ook het best uitdrukkelijk als erkenningsvoorwaarden geformuleerd.

Artikel 11

11. In artikel 11, tweede lid, 7° en 9°, van het ontwerp moet worden toegevoegd dat een kopie respectievelijk een verslag wordt bezorgd aan de ouders (en niet enkel aan de opvoedingsverantwoordelijken).

Artikel 14

12. In artikel 14 van het ontwerp moet worden verduidelijkt door wie “een opnameplicht” kan worden opgelegd.

Artikel 18

13. In artikel 18, derde lid, van het ontwerp wordt enkel melding gemaakt van het inkomen uit arbeid. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of de beperking tot deze vorm van inkomen kan worden verantwoord.

Artikel 22

14. Onverminderd de opmerking *sub* 4.2.2, moet aan het ontworpen artikel 22, 2°, d) en 3°, d), van het ontwerp een verwijzing worden toegevoegd naar de “minderjarige delictpleger” na de verwijzing naar de “minderjarige verdachte”, aangezien de bepaling ook de bemiddeling kan betreffen op het niveau van de jeugdrechtbank.

Artikel 35

15. In artikel 35, § 2, 5°, van het ontwerp dient in de plaats van “de jeugdrechter of jeugdrechter”, “de jeugdrechter of de jeugdrechtbank” te worden geschreven.

16. Artikel 35, § 5, eerste lid, van het ontwerp is moeilijk verstaanbaar. Het verdient aanbeveling de volgende, door de gemachtigde voorgestelde, formulering te hanteren:

“Een dienst voor herstelgerichte en constructieve afhandeling ontvangt per punt waarvoor hij erkend is, een forfaitaire subsidie van 554,11 euro. Per jaar dat de gemiddelde anciënniteit van de gesubsidieerde personeelsdiensten van een dienst voor

herstelgerichte en constructieve afhandeling hoger ligt dan vijf jaar, wordt deze subsidie per punt verhoogd met 11,84 euro.”

17. In artikelen 35, § 5, tweede lid, van het ontwerp is sprake van “de spilindex”. Volgens de gemachtigde wordt de index van de consumptieprijzen (en niet de gezondheidsindex of de afgevlakte gezondheidsindex) bedoeld. Het ontwerp moet op dit punt gepreciseerd worden.

Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot artikel 42, derde lid, en bijlage 3, van het ontwerp.

Artikel 42

18. Artikel 42, eerste lid, van het ontwerp verwijst naar de bedragen vermeld in bijlage 3 bij het ontwerpbesluit. Deze bedragen zijn volgens de gemachtigde bedragen op maandbasis. Het verdient aanbeveling dit uitdrukkelijk te vermelden in artikel 42 of in bijlage 3.

Artikelen 44 en 45

19. Met de in de artikelen 44 en 45 vermelde “buitengewone en medische en paramedische verzorging” (lees: buitengewone medische en paramedische verzorging), wordt volgens de gemachtigde bedoeld de medische en paramedische verzorging die niet als courant beschouwd worden (bijvoorbeeld niet de tandartscontrole maar wel een orthodontische behandeling). Het verdient aanbeveling dit te verduidelijken.

Hoofdstuk 5

20. In enkele artikelen wordt bepaald dat een beslissing genomen wordt door “de minister of de administrateur-generaal” (zie de artikelen 60, 61 en 65, § 2 van het ontwerp). Volgens de gemachtigde is het de administrateur-generaal die beslist over de erkenningen. De bepalingen van het ontwerp moeten in die zin worden aangepast.

Artikel 60

21. Artikel 60 van het ontwerp impliceert dat een voorziening reeds erkend kan worden terwijl ze nog niet voldoet aan de erkenningsvoorwaarden. De voorziening krijgt achttien maanden tijd om het bewijs te leveren dat ze aan de erkenningsvoorwaarden voldoet.

Deze mogelijkheid staat evenwel op gespannen voet met artikel 48 van het decreet van 7 maart 2008 dat een erkenning als voorwaarde oplegt voor het opnemen of begeleiden van doorgaans minderjarigen in het raam van het decreet. Bovendien is de mogelijkheid niet coherent met artikel 53, 2°, van het ontwerp, dat bepaalt dat een erkenning enkel kan worden verleend als voldaan is aan de erkenningsvoorwaarden.

In het licht hiervan moet de ontworpen bepaling worden aangepast, bijvoorbeeld in die zin dat minister of de administrateur-generaal een voornemen bekendmaakt om te erkennen, en dat een volwaardige erkenning enkel volgt zo aan de erkenningsvoorwaarden is voldaan.

22. Artikel 60, tweede lid, van het ontwerp voorziet in de ambtshalve intrekking van de erkenning.

Dit artikel spoort niet met de artikelen 49 en 50 van het decreet van 7 maart 2008, waaruit kan worden afgeleid dat een intrekking van een erkenning slechts mogelijk is dan nadat een aanmaning is gegeven en een respijttermijn is verlopen. De ontworpen bepaling moet in die zin worden aangepast.

Eenzelfde opmerking geldt t.a.v. artikel 66 van het ontwerp.

Artikel 67

23. Artikel 67 van het ontwerp bepaalt dat personeelsleden van de administratie (IVA Jongerenwelzijn), Zorginspectie en, voor wat betreft de voorzieningen van categorie 6, ook de onderwijsinspectie, het toezicht uitoefenen.

Artikel 51 van het decreet van 7 maart 2008 bepaalt dat de Vlaamse Regering de voorzieningen laat inspecteren door personeelsleden van Zorginspectie. Er kan bijgevolg niet in het ontwerp bepaald worden dat ook personeelsleden van het agentschap Jongerenwelzijn toezicht uitoefenen en evenmin dat het toezicht op bepaalde voorzieningen ook door de onderwijsinspectie wordt uitgeoefend.

Artikel 74

24. Artikel 74 van het ontwerp zal volgens de gemachtigde uit het ontwerp worden weggelaten. Het heeft inderdaad geen zin wijzigingsbepalingen die uitwerking hebben gehad,¹⁰ op te heffen.¹¹

Artikel 75

25. Het komt de duidelijkheid ten goede in artikel 75, 1°, van het ontwerp ook de artikelen 19*bis* en 19*sexies* van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 op te heffen, en vervolgens te bepalen dat deze artikelen, zoals ze van kracht waren bij de inwerkingtreding van het ontworpen besluit, van toepassing blijven voor de werking van de diensten voor herstelgerichte en constructieve afhandeling tot en met 31 december 2018.

¹⁰ *In casu* traden de wijzigingsbepalingen in werking op de dag van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van het besluit van de Vlaamse Regering van 21 februari 2014, zijnde 28 februari 2014 (zie artikel 141 van dat besluit).

¹¹ *Beginselen van de wetgevingstechniek – Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, nr. 128, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

Artikel 76

26. Artikel 76 van het ontwerp bepaalt dat een gezamenlijk voorstel nodig is van de Vlaamse minister, bevoegd voor onderwijs en de Vlaamse minister, bevoegd voor de bijstand aan personen. Dergelijke bepaling is geen normatieve bepaling maar een bepaling die louter een politieke wil weerspiegelt. De bepaling is niet nodig opdat in de toekomst de bedoelde werkwijze zou worden gevolgd en de Vlaamse Regering kan er ook steeds van afwijken indien zij dat wenst. De bepaling wordt beter weggelaten.

Artikel 77

27. Gelet op de datum waarop het advies van de Raad van State wordt gegeven, zal artikel 77 van het ontwerp, indien het ongewijzigd behouden blijft, voor gevolg hebben dat het ontwerp met terugwerkende kracht in werking treedt.

De bepalingen inzake de subsidiëring kunnen enkel met terugwerkende kracht in werking treden zo ze, met eerbiediging van het gelijkheidsbeginsel, voordeliger zijn voor de voorzieningen dan de bestaande bepalingen. Het is evenwel niet mogelijk bepalingen die verplichtingen opleggen in hoofde van de voorzieningen, die erkenningsvoorwaarden opleggen, die de erkenningsprocedure regelen, of de uitoefening van het toezicht regelen, met terugwerkende kracht in werking te laten treden.

Het ontwerp moet op dit punt worden aangepast zodat voor de inwerkingtreding van het hele ontwerp een datum in de toekomst wordt bepaald.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Bruno SEUTIN